

Birgitte Viftrup Mortensens prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Birgitte Viftrup Mortensen
Præst

Dato

17. maj 2026

Sted

Vodskov Kirke, Aalborg stift

Omstændigheder**Prædikentekster**

Johannesevangeliet kapitel 17, vers 20-26
Paulus' Brev til Romerne kapitel 8, vers 31b-39

Salmer

DDS 754: Se, nu stiger solen
DDS 289: Nu bede vi den helligånd
Nr. 860 i "100 salmer": Vi finder fred i kirken
Nr. 849 i "100 salmer": Igen berørt
DDS 787: Du som har tændt

- 1 Vi er i kirkeåret 6 uger efter påskedag, lige mellem Kristi Himmelfart og pinsedag.

Men ordene fra Johannes, som vi vugges ind i, som en vuggevise, hvor ordene
5 nærmest gentages igen og igen, er fra skærtorsdag, altså før påske. Jesus ved, at hans time er nær. Han ser ind i sin snarlige lidelse og død. Og har meget på hjerte denne dag og aften, mange afskedsord, som han deler med sine kære venner. Og han beder en lang og inderlig bøn (som vi hørte første del af sidste søndag).

10

Jesus er omgivet af sine disciple og venner, og nu beder han, her omkring det sidste måltid, som han og disciplene skal dele med hinanden, en bøn, som vi kalder for "Jesu ypperstepræstelige bøn", fordi han, som en ypperstepræst, går ind i det allerhelligste, foran Guds ansigt og går i forbøn for andre. For de
15 mennesker, der har været i hans liv de sidste år. Men også for dem, der i fremtiden vil blive mødt af dem, og kommer til at høre evangeliet fra dem.

20

Vores ypperstepræst, Jesus, bønfaller Gud om at tage sig godt af menneskene, nu hvor han snart ikke vil være omkring dem længere.

Der er en smerte i ordene, en inderlighed og stor omsorg!

Vi får ligesom et indblik i en fortrolig samtale mellem Gud Fader og Gud Søn. Vi får lov at være med inde bag forhængen; inde i maskinrummet og bliver
25 delagtiggjort i noget stort. Så selvom det er svære, snørklede, nærmest meditative ord, Så kan vi også føles os **privilegerede** over, at vi må være med her, inde ved det allerhelligste.

Nogle af os har måske oplevet på egen krop, når en af vore kære ved, at de skal
30 dø inden længe og gerne vil sige nogle vigtige ord til os, der bliver tilbage. Nogen har få ord, andre har mange afskedsord. Men altid har de ord en særlig vægt. Vi lytter når de siger:

”Husk nu” ... det ene og det andet.

35 Og nogen har måske brug for at bede om tilgivelse eller give andre tilgivelse.

Og brug for at sige: ”vid, at jeg elsker jer og altid har elsket jer”. Og:

40 ”Pas nu **godt** på hinanden”!

På sammen måde er Jesus ved at forberede sine disciple på sin snarlige død, og vil gerne sige noget vigtigt til dem.

45 Jesus ønsker ikke at forlade deres side, før han har sikret sig, at de ikke efterlades alene, faderløse. Og derfor peger denne bøn også meget frem mod pinsedag, hvor de vil modtage Helligånden, som forvandler fraværet til nærvær igen.

Jesus efterlader også sine venner, disciple, efterfølgere med en **opgave**. En
50 **opgave** og en retning.

Opgaven er, at vi som kristne er udsendt til verden. Jesus beder blandt andet for dem, som kommer til tro gennem disse disciple – i sidste ende er det jo faktisk os.

55 Disciplene gav ordene fra Jesus videre til andre, som igen gav dem videre til andre.

Evangeliet er således blevet givet videre fra generation til generation. Og har fået
60 krop og liv, mund og mæle i uendelig mange mennesker, op til i dag. For ellers

sad vi ikke her.

65 Og kirken, den vokser stadig, ikke mindst der, hvor den er forbudt, og bliver forfulgt eller der, hvor der er mest fattigdom og lidelse. Hvor kirken er under pres.

70 Det er opgaven vi får: Giv det videre. Det vi har fået givet for intet, altså kvit og frit, i dåben, i vidnesbyrd fra andre mennesker om Guds forvandlende kærlighed, må vi give videre til andre og ikke bare **holde** - for os selv.

75 Vi er dem, som ved ordet er kommet til tro, og det gør godt at høre, at vi er en del af flokken, som Jesus beder for. Vi ligger Jesus på sinde, på hjertet. Det er ikke til at tage fejl af i denne bøn!

Den **retning** Jesus giver de kristne ligger bla i ordene om, at vi skal være ét. Som kirke, skal vi "være ét". En enhed.

80 Evangeliet er blevet rakt videre i 2000 år, til nye mennesker, nye kulturer og til forskellige **tider**. Så kirken må nødvendigvis også udvikle sig på forskellige måder, også i dens udtryksformer. For de gode nyheder må forstås og formidles, gives videre ind i en konkret tid og i en konkret sammenhæng og kultur.

85 "At vi skal være ét" skal altså ikke opfattes som, at vi skal være ens. Tværtimod, så kan vi lære noget af hinanden, og blive inspireret af hinanden.

90 Disciplene var også meget forskellige. Men Jesus taler om, at de er en enhed. Som Jesus og Gud er ét, en enhed, er de troende også ét i Jesus, dvs. i kraft af troen, og ikke i kraft af nogen menneskeskabt, fejlbarlig organisation.

95 Kirken må gerne se meget forskellig ud, om du møder kirken i Bangladesh, hvor jeg er vokset op. Hvor man sidder på gulvet og musikken kommer fra larmende cymbler, trommer og harmonium. Eller kommer ind i en kirke i Burundi, i Afrika, hvor gudstjenesten kan vare 3-4 timer med meget lovsang, og løftede hænder til tider. Eller du møder kirken i Danmark, enten som folkekirke eller et andet trossamfund.

Forskellige i udtryk og hvad man lægger vægt på. Men i troen ét med Jesus Kristus.

Som Paulus siger, vi er alle kaldet til ét håb; én Herre, én tro, én dåb; én Gud som er alles fader.

105 Sikke en **gave** at vide, at vi hører til i et fællesskab. Med håb og med tro og med Guds kærligheds bånd, der knytter os sammen.

Det betyder ikke, at det **nemt** at være en enhed. Alt hvad der er vigtigt her i livet, er også fyldt med udfordringer. Og modstand. Det ser vi i vores familier, i
110 vores nationer, i overnationale fællesskaber. Det ser vi også med Melodi Grandprix, eller Eurovision, som blev afsluttet i går aftes. Ideen var fra 1956, i efterkrigstiden, at samle et splittet Europa gennem sang og musik. Og uden at skulle diskutere politik. For at forene kulturer gennem kunst; gennem musik. Fordi der er **mere**, der samler os, end det der splitter os, som menneskehed.

115 Men, politik **har** spillet en **stor** rolle også i år i Eurovision; 5 lande boycotter det og andre demonstrerer for og imod. Enheden kan til tider virke ret skrøbelig.

Det er ikke nemt. Og det er heller ikke nemt for kirken altid.

120 Kirken består af levende, fejlbarlige mennesker, som er en del af en større enhed.

Men heldigvis kan vi ikke dumpe i en ”prøve” om at være kristen, være kirke. Jesus selv er sammenhængskraften. *Han* holder os fast. *Hans* kærlighed står fast
125 for evigt!

Helligånden hjælper os med at huske det og binder os sammen, med Gud og med hinanden. Helligånden hjælper os til at turde tro på, at ”hverken liv eller død, eller magter eller noget i det høje eller i det dybe kan skille os fra Guds
130 kærlighed i **Kristus Jesus**, vor Herre”. (fra epistelen)

Det er store ord. Og de lyder til dig og til mig, i dag og alle dage.

Derfor må vi sige. Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
135 Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen!

140 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

145 **Tags**
6. søndag efter påske, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/birgitte-viftrup-mortensens-praediken-6-sondag-efter-paske>

150

155

160

165

170

175